

Літературно-художнє видання

Янчук Надія Володимирівна

Зоряна ніч
Поезія. Проза

Редактор
Марія Жакун

Комп'ютерний дизайн та верстка
Олександр Янчук

Автор щиро дякує за сприяння у виданні цієї збірки
Святославу Ващуку
(МГО «Рівненське земляцтво», м.Київ),
Віктору Юрчуку (м.Харків)

Здано до набору
Підписано до
Формат
Папір
Наклад

Надія Янчук

Зоряна ніч
Поезія. Проза

«Друк Волині»
Рівне - 2013

УДК
ББК

Я-665

Зоряна ніч. Поезія. Проза. Надія Янчук. - Рівне: «Друк Волині», 2013. – 96 ст. ISBN

Збірка літературних творів Надії Янчук – наступний крок на довгому шляху пізнання істини, удосконалення поетичної майстерності. Вірші, написані пером поетеси, просякнуті сонячним світлом, омیتі вранішніми росами та заквітчані рідним словом. Авторка робить спробу осмислити суперечливу дійсність, роздумує над суттю життя, наповнює людські душі теплом і силою, дає терпіння і мудрість, любов і надію, змушує прагнути до Духовного, Красивого, Вічного.

Редактор	Марія Жакун
Упорядник	Надія Янчук
Коректори:	Марія Жакун Надія Янчук
Комп'ютерний дизайн та верстка	Олександр Янчук

© Надія Янчук, 2013
© «Друк Волині», 2013

Ты – мой кумир.....	62
Знов у гості мене ти запросиш.....	63
«Завмираю від подиху твого...».....	64
«Я провокую тебе...».....	64
«Я ловлю тоненькі павутинки...».....	64
«Ти вже для мене як сонце...».....	65
Знову якось в ніч мені наснилось.....	66
«Я купаюсь у твоїй любові...».....	66
Його душі вогонь.....	67
«Мовчить душа, заціпеніла...».....	68
І дощ змиває всі сліди.....	68
Хмуриться небо.....	69
«Хоч туман посріблив Ваші скроні...».....	69
Лелека.....	70
Пташка.....	71
Я іноді милуюся тобою.....	72
«А я мовчу, бо втратила надію...».....	72
Наснилось.....	73
«Кохання – це велике диво...».....	74
Плаче дощ осінній за вікном.....	74
«Серце моє плаче...».....	75
«Майбутнє вже в моїх руках...».....	75
В День Ангела для тебе.....	76
Ніч новорічна.....	77
Ридає осінь.....	78
Ти приходиш до мене у снах.....	79
«Дорогой, любимый...».....	80
П'янію від щастя.....	81
«Я – самотність і тиша...».....	81
Чому?.....	82
«Жди меня, и я вернусь...».....	83
Що краще?.....	84
Усе минає.....	85
Лабіринт.....	86
«Ні, ти не білий, пухнастий...».....	87
Обійми мене, коханий.....	88
Я не твоя.....	89
Подарунок.....	90
Все для тебе.....	91
«Розхристана осінь...».....	92

II. Налетіла раптово гроза.....	31
Зимня мелодія.....	32
Тумани сріблом землю огорнули.....	33
Холодная осень.....	34
Гроза.....	35
«Літній дощ купає...».....	35
Золото кленове.....	36
«Грайливий вітер...».....	37
Едельвейсів квіти ніжні.....	37
Вечір.....	38
«Плачуть знову дерева у парку...».....	38
Травневі каштани.....	39
Прийде весна.....	40
Мінлива осінь.....	41
Небо брови вже знову нахмурило.....	42
III. Я скупаюся у твоїй любові.....	43
Милому.....	44
«Я вечір тримаю у долонях...».....	45
Зоряна ніч.....	46
Чарівна мить.....	47
Ти – моя Муза.....	48
Я дивилась на зорі.....	49
Ми купались в росі із тобою.....	50
Не грусти, мой друг, не грусти.....	51
Квітка пристрасті.....	52
Ти – незвіданий острів.....	53
«Між чужих галактик...».....	54
«Не отпускай меня...».....	54
«Вони думають, що ти – біла ворона».....	55
Осінній етюд.....	56
Вальс.....	57
«Наснився ти мені раптово...».....	57
«Я йду в темну ніч...».....	58
«Я, поверь, не хочу причинити тебе боль...».....	58
«Ми з тобою – дві комети...».....	59
«Мы еще не спели нашу песню...».....	59
Вот и настал наш час прощанья.....	59
«Ти поза зоною моєї любові...».....	60
Це слово «Люблю!».....	61
«Я п'ю цю тишу спраглими вустами...».....	61

Мере ріка життя

Я хочу обігріти світ

Я хочу обігріти світ,
Щоб став він веселішим,
Щоб в нім не стало горя й бід,
Щоб кожен був добрішим.

Як виразити почуття
Віршів моїх рядками?
Як умістить роки життя
Між думкою й словами?

І хоч під гору важко йти –
Я гору ту здолаю!
Доб'юсь своєї я мети,
Я вірю в це і знаю.

Можливо, стануть на путі
Незгоди й перепони –
Не розчаруюся в житті
І не сприйму півтони.

Тільки вперед завжди йти,
Не тліти, а горіти,
Щоб правди істину знайти!
Для цього й треба жити!

ЗМІСТ

I. Тече ріка життя.....	3
Я хочу обігріти світ.....	4
Мої вірші.....	5
«Посію я зерна любові...».....	6
Я схожа на осінь.....	7
Ріка життя.....	8
Возвеличу рідне слово.....	9
«Ти в зажурі стоїш на кручі...».....	10
Україно мила.....	11
Під містечком Берестечком.....	12
Українська мова.....	13
Свіча пам'яті.....	14
«Стоїть хатина пустою...».....	15
Часть життя прожита не зря.....	16
«Вона стояла на колінах...».....	17
Іду я осіннім садом.....	18
П'ятдесят на порозі.....	19
Казка для дорослих про її щастя.....	20
«Загадала бажання сьогодні...».....	21
«Те, що мало все ж статися...».....	22
Матері до Дня Перемоги.....	22
«Поезія...».....	23
Тиша.....	23
«Я би своє щастячко...».....	23
«Будь до мене, доленько, незрадлива...».....	24
«Самотньо листопад в душі блукає...».....	24
«Кличе додому вишня...».....	24
«Ми усе спішимо...».....	24
Слово поета.....	25
«Якщо не маєш що сказати...».....	25
«Учителю мій...».....	26
«Маестро, піднімим у Новім році...».....	26
Жінці-матері.....	27
Моїм синочкам.....	28
Сину Вані.....	29
Спогад про школу. 20 років по тому.....	30

* * *

Розхристана осінь
Прикрила крилом
Одиноке серце,
Що блукає світом
У пошуках щастя.
Колючі краплі дощу
Шмагають в обличчя,
В душу, замерзлу
Від холодних почуттів.
А вона вперто йде
Через мокру пелену
У сіру безвість
З надією і сподіваннями...

09.04.2011 р.

Мої вірші

Мов сполохані коні,
Мчать у далеч роки.
Я спинить їх не в силі,
Як і віршів рядки.
Хоч повторююся часто
Я у віршах своїх
Й ніби все йде по колу,
Я чекаю на них.
Мої милі рядочки
Будять мене й вночі.
Я пишу їх і вранці,
І з роботи йдучи.
Щастя, радість чи туга,
Жаль чи сум у очах –
Прочитайте про все це
У моїх ви віршах.
Про любов, про кохання
Всьому світу скажу,
Про синів, про роботу –
Все, чим я дорожу.
Думка стане рядками,
В них частинка душі.
Це для вас і для себе
Я складаю вірші.
У них гнів, і страждання,
І вогонь почуттів,
Пристрасть, зрада, обмани –
Зрозуміло без слів.
Коли злість наступає –
Важко й гірко мені.
Тоді вірші колючі,
Невеселі, сумні.

Коли ж гарно йдуть справи
І вдається усе,
Тоді серце радіє
Й радість іншим несе.
Тоді вірші грайливі
І дзвенять, як дзвінки.
І самі заплітають
Легко в рими рядки.

2007 р.

* * *

«Що той вірш? Нащо він?»

Посію я зерна любові,
А з них пророста хай добро,
Щоб снилися сни кольорові
Й життя буйним квітом цвіло.

Посію я зерна удачі,
Сльозою поллю самоти.
Хай серденько більше не плаче –
Завжди уперед буду йти.

Я зерна щасливі посію,
Росинкою їх піділлю.
Зібрати врожай я зумію,
Бо світ цей я дуже люблю!

13.04.2012 р.

Все для тебе

Я прокинуся сьогодні на світанні
І скупаюся у радості й коханні.
Я щаслива, рідний, бо тебе люблю,
В теплім погляді іскринку я ловлю.
І лукаві, ніжні бісики в очах
Та усмішку загадкову на вустах.
Ти заглянь мені у душу, зазирни,
У глибини мого серденька пірни,
Моє личенько похмуре розсміши,
У обіймах ти солодких задуши.
І що думаєш про мене – розкажи,
У розлуці не сумуй і не тужи,
Із доріг мене далеких зустрічай,
Про любов мою, прошу, не забувай.

2008 р.

Подарунок

Я тобі подарую сонце,
Хай всміхається у віконце.
А ще місяць, далекі зорі,
Синю хвильку в бурхливім морі.
Я тобі подарую квіти,
Щоби міг ти життю радіти.
Я тобі подарую нічку
І зелену в росі травичку.
Я тобі подарую небо...
Що для тебе ще, милий, треба?
Розкажи мені. Я почую.
І любов свою подарую.

2008 р.

Я схожа на осінь...

Багряна осінь у намисто вбралась,
Напевно, милого зустріла й закохалась.
На осінь ту я дуже схожа:
То сонячна, то непогожа,
То лагідна, добром стрічаю,
Сміюсь, радію і кохаю.

А тут ввірветься в душу заметіль,
Насунуть хмари сніговії звідусіль,
Тремчу від холоду в душі,
Сумні тоді думки й вірші.
Міняє настрої враз негода,
Саму себе буває шкода.

Та час приходить й розквіта весна,
Бує барвами і будить всіх вона.
Я, як та квітка, розквітаю,
І, як метелик, я літаю.
Мене все свіжістю п'янить,
І хочеться співать і жити!

І літа красного вже ждеш, як чуда,
Хай принесе тепла, від сну пробудить.
І з літом себе поруч бачу,
Дарма років своїх не трачу.
Яка би не прийшла пора –
Чекаю щастя і добра!

Ріка життя

Тече ріка життя,
Вирують почуття,
Ніхто й ніщо не може їх змінити.
Таке людське буття,
Любов і каяття.
Ну, як без цього я змогла би жити?

Дай радощі земні
Пізнати ще мені,
Так хочеться кохати і горіти!
Хоча бувають дні
Журливі і сумні,
Не буде моє серденько тужити.

Хай нас минає зло,
Зігріє хай тепло,
Все добре я бажаю повторити.
Щоб горя не було,
Кохання розцвіло,
Про це я буду доленьку просити.

1982 р.

Я не твоя

Любов перегоріла,
Я вже не твоя мила,
Я іншого зустріла,
І ти мене забув.
Підрізав мені крила,
А як же я хотіла,
І Бога я просила,
Щоб ти мене почув.

Тепло я дарувала,
Тебе я чарувала,
Надіялась і знала –
Забрав мене в полон.
Нікого більш не чула,
Та серцем все ж відчула,
Що все уже минуло.
Недовгим був мій сон.

2008 р.

Обійми мене, коханий

Обійми мене, коханий,
Темненької ночі,
Пригорнись до мене ніжно,
Заглянь в карі очі.
Хай вони тобі розкажуть,
Що для мене значиш.
Мое сонце, моя радість,
Невже ти не бачиш?
Сам собі не признаєшся,
Що мене ти любиш.
Коли разом із тобою –
Пестиш і голубиш.
Почуттям своїм дай волю,
Пливи течією!
Не дивися ні на кого –
Я буду твоєю!

Лютий 2008 р.

Возвеличу рідне слово

Возвеличу рідне слово,
Розірву в душі окови,
Спопелю я мури грізні,
Грати розіб'ю залізні.

З клітки випущу я слово,
Возвеличу рідну мову:
Солов'їну і грайливу,
Сонячну і пустотливу,

Життєдайну і сумну –
Я люблю її одну!
Україна в неї мати,
Буду мову захищати.

Буду вчити я слова,
Які творять нам дива.
Вони ніжні і ласкаві,
Забувать ми їх не вправі.

Стане мова нам за зброю
В герці з долею лихою,
Оберегом мова буде.
Тож шануймо її, люди!

* * *

До 200-річчя з дня народження
Т.Г. Шевченка

Ти в зажурі стоїш на кручі,
Там, де рідна твоя земля,
Де Дніпро пропливає ревучий,
Що видніється іздала.
Несуть хвилі тяжку твою думу
Десь далеко, не видно кінця.
І приносять пригорщі суму,
Огортаючи щемом серця.

То безмежний промінчик надії
У Шевченковім слові живе,
І здійсняться поетові мрії,
Ми збудуєм життя нове.
Є у єдності сила народу,
Бо так нам ще Кобзар заповів.
Тож запалимо свічку свободи,
Щоби дух боротьби вічно жив.

Ти в зажурі стоїш на кручі,
Вітри буйні нашіптують сни.
Й плачуть – стогнуть верби плакучі
В сподіваннях, чеканні весни.
Ми славу Поета і волю
Несемо в полум'яних серцях.
Пошануймо Тарасову долю
І славмо Україну в віках!

* * *

Ні, ти не білий, пухнастий...
Зовсім це не про тебе...
І виграє сніг сріблястий,
І усміхається небо.
Мабуть, пороша приспала
Всі почуття колишні.
В мене надію забрала...
...Осипався цвіт із вишні,
Де ми стояли з тобою
І щастя лилось за край.
Лишилась я із журбою.
І ти мене не втішай!

Лабіринт

Я часто бачу дивний сон:
Ти в нім один і я одна.
Іду у ніч і спотикаюсь,
Між нами мур міцний, стіна.

А лабіринт у темноті,
Шукаю вихід і не можу
Знайти його, стіна мішає,
А ти, на жаль, не допоможеш.

Я так тривожуся за тебе,
Здіймаюсь вгору і лечу,
І потім падаю раптово,
І, просинаючись, кричу!

А ти мовчиш, немов німий,
Немов сліпий, мене не бачиш...
Мабуть, усе-таки не любиш,
І не покличеш, не заплачеш!

Нехай тобі цей сон присниться,
Хоч це й недобре: мур, стіна.
Тоді знайдеш ти, може, ключ...
...Бо ти один, і я одна.

2008 р.

Україно мила

Україно мила,
Вільно розправ крила,
Заживи достойно, устань із колін.
Україно мила,
Єдність – наша сила,
Забудь негаразди і гіркий полин.

Україно мила,
Мене покорила,
Кроки до свободи ти важкі пройшла.
Україно мила,
У світ полетіла,
По краях далеких славу понесла.

Україно мила,
У борні змужніла,
Мрієш світлу долю своїм дітям дати.
Україно мила,
Новий день зустріла,
Нашу Незалежність будемо вітати.

Україно мила,
Бурі пережила,
Від оков звільнилась, живи у віках.
Україно мила,
Щастя заслужила,
Хай же буде легким твій, Вкраїно, шлях!

24.08.1995 р.

Під містечком Берестечком

Під містечком Берестечком
Козаки гуляли.
Там за волю України
Голови поклали.

Тож шануймося й ми, браття,
Від роду до роду.
Нашим славним українцям
Нема переводу.

Хай же доблесть козацькая
Ніколи не згине,
Хай навіки процвітає
Слава України.

Хай же пісня українська
Лунає повсюди,
Щоб не вмерла Україна,
Єднаймося, люди!

Козаченьки полягли тут
За вільну державу.
Пошануймо, українці,
Їхню долю й славу!

Усе минає

Минає ніч, минає день,
Й любов, на жаль, минає.
Не чути вже моїх пісень.
Буває так, буває...
Невже слова твої скупі
Були тобі лиш грою?
Чому так сталося в житті
Що ти вже не зі мною?
Чому, як в приказці отій:
Ти світиш, а не грієш?
І розійшлись наші путі...
Невже не розумієш?
Я тут, ти там – і пустота...
Любов наша зів'яла.
Біжать у далину літа.
Чому так, любий, стало?

2008 р.

Що краще?

Що краще: синиця в руках
Чи журавель у небі?
Витаю я в небесах,
Але чи це тобі треба?

Що краще: рука в руці
Чи журавель в небі?
І хоч сльоза по щоці –
Спішу я жити для тебе.

Що краще: правда гірка,
Чи будем в мовчанку грати?
Правду, яка б не була,
Потрібно в очі казати.

Що краще: синиця в руках
Чи журавель у небі?
Загадка не по роках,
А розгадати треба!

Українська мова

Українська мова,
Мова барвінкова,
В лузі запашному квітка польова.
Поруч ти зі мною,
Чаруєш красою,
У серцях гарячих ти жива.
Мово пустотлива,
Дзвінка і грайлива,
Мелодійна, легка, сонячна й проста.
Веселково-ніжна
І морозно-сніжна –
Ти лікуєш серце і уста.

Мово лебедина,
Ти одна-єдина,
Ти як соловейка пісня у гаю.
Мово калинова,
Дивна, загадкова,
Рідну свою мову я люблю.
Мово моя рідна,
Тиха і погідна,
Шлю тобі найкращі завжди я слова!
Люба, гарна мово,
Повторю я знову:
Ти твориш нечувані дива.

Українська мова
Лагідна, святкова,
Й будеш ти з народом завжди, навіки!
Тож шануймо мову,
Бережімо мову,
Що дали навіки нам батьки!

Свіча пам'яті

Свіча пам'яті
Мерехтить на вікні.
Жовтогарячі відблиски
Обпікають душу
Жахливими спогадами.
Чорні лякливі тіні
Колись живих
Виринають із забуття.
Гостре лезо бритви
Ріже перекручену
Історію на шматки.

Свіча пам'яті знову
Плаче гіркими сльозами.
А безжальний вітер
Розносить їх по всій Україні
З надією на прозріння.
Полум'яні сльози падають,
Лишаючи страшні рани на землі.
І ми гоїмо, гоїмо їх
Щирою молитвою
За безневинно померлих
У муках і стражданні...

Листопад 2010 р.

«Жди мене, и я вернусь»

Розлука і печаль, і ти далеко,
Привіт передає тобі лелека.
У теплий край до тебе полетів,
Мою мелодію журби переповів.
Ти пригадай сьогодні зустріч нашу,
Непередбачувану, та найкращу.
Осіння зірка в небі мерехтіла,
Душа співала, моє серце мліло.
Біжать роки, вже скільки їх минуло,
А я нічого так і не забула.
Продовжую чекати, виглядати
І по ночах ніяк не можу спати.
Обійми лиш самотності і туги...
Немає поряд милого і друга,
Лише слова: «Чекай, і я вернусь!»
Але чи я колись тебе діждусь?

09.09.2007 р.

Чому?

Чому так часом буває:
Прокинуся серед ночі,
А серце щемом стискає
І сум заглядає в очі?
Як жаль, що проходять роки,
І весни проходять, й зими,
А в пам'яті – твої кроки
Вистукують вірші в рими.
Це все, що я можу зробити
Для тебе, мій любий, щоднини.
Я буду тебе завш любити,
Не хочу тобі я заміни.

Листопад 2006 р.

---

* * *

Стоїть хатина пустою
Далеко край села.
Не вийде баба з хусткою,
Що внучка привезла.

Не засміється соняшник
В городі під вікном.
І не засвітить сонечко,
Як в юності було.

І баба добрих яблучок
З садка не принесе.
Лиш спомин, тепла згадочка...
Болить душа за все...

Не повернуть минулого,
І баби вже нема.
Стоїть хатина пустою,
А на душі – зима...

2010 р.

Часть жизни прожита не зря

Часть жизни прожита не зря.
И на листах календаря
Все было: радости, невзгоды,
И солнца дни, и непогоды,
Успех, удачи и волненья,
Минуты славы, невезенья.
А черно-белые полосы
Вплетались у седые косы.

И после горестей паденья
Ко мне летело вдохновенье.
Жар-птицу я поймать хотела,
И песнь любви в душе звенела.
Кричала я на целый свет:
Где же счастливый мой билет?
Ах, как прекрасна эта жизнь!
И мой девиз: Не ной! Держись!

2007 р.

П'янію від щастя

П'янію від щастя, від подиху твого...
Яке це блаженство – до крику німого.
У томнім чеканні солодкої муки
Я все забуваю: і болі, й розлуки.

В твоєму полоні від щастя п'янію.
Палким поцілунком тебе знов зігрію.
В обіймах гарячих, жадана і мила,
Я рада безмежно, що тебе зустріла.

2002 р.

* * *

Я – самотність і тиша,
А ти – ураган.
Я заглиблююсь в вірші,
А ти – в океан.
Я – замріяна казка,
Ти – грізний вогонь,
Вечірня я ласка,
А ти – дивний сон.
Невже ще чекаю
Твого почуття?
Ось так і минає,
Минає життя...

2010 р.

* * *

Дорогой, любимый!
Шлю тебе привет!
И неважно, сколько
Настучало лет.
Для меня ты тот же,
Милый и родной.
Жаль, что далеко ты,
Жаль, что не со мной.
Без тебя скучаю,
Вижу часто сон:
Держишь на руках меня,
Шепчешь, что влюблен,
Что тебе дороже
Всех на свете я...
Если бы исполнилась
Сон-мечта моя!
Прилечу на крыльях,
Чтоб тебя обнять,
Чтоб прижаться крепче
И поцеловать.

Травень 2006 р.

* * *

Вона стояла на колінах
І молилася так щиро
Ревно, покайно.
Вона просила в Бога сили
Пережити горе,
Що стисло тіло
Обручем колючим.
Вона просила не карать
Її жорстоко.
За що має страждати
Так гірко?
Чому стріла та гостра
Ранила у серце?
Та звідки знати було їй,
Що Богом визначено
Усе давно?
Ї не зміниш ти земне
Своє життя
Собі на втіху, радість.
Бо все уже записано
У книзі Божій
Десь там, далеко. Там,
На небі...

2010 р.

Іду я осіннім садом

Іду я осіннім садом,
Милуюся листопадом.
І роки спадають листом,
Нанижуючись в намисто.

Захочеться в ліс мені взимку
Побачить красуню-ялинку.
Природа така чарівна,
А в серці буяє весна.

Піду по весняному гаю,
Кохання перше згадаю,
Як зустрічали світання,
Гуляючи парком до рання.

Іду я влітку по лузі,
Звіряю секрети подрузі.
Життя мого повість минає
І слід на землі залишає.

2009 р.

Ти приходиш до мене у снах

Ігорю К.

Ти приходиш до мене у снах,
Ти несеш мене вдаль на руках,
І цілуєш, і пестиш, й голубиш.
Та невже ти мене іще любиш?

Ти приходиш до мене у снах,
Але бачу я сум у очах.
Простягаєш ти лагідно руки
Через відстані, далі, розлуки.

Ти приходиш до мене у снах,
Ми кохаємось на небесах.
Так приємно, немовби в раю,
Я себе тобі знов віддаю.

Хай Дід подарунки кладе під ялинку,
Рік Новий будем стрічати.
Яке це блаженство – бути коханою
І тебе, милий, кохати!

31.12.2009 р.

Ридає осінь

Ридає осінь холоднючими дощами.
Любов пройшла. Її глибока прірва вже між нами.
Та завиває вітер лютим-лютим свистом,
Вкриває рясно всі стежки багряним листом.

І не зігріє мене вересень ласкаво,
І лише тінь твоя всміхається лукаво.
Її самотність стукає в моє віконце грізно.
Я не люблю тебе. Змінити щось запізно.

Ридає осінь і вмивається сльозами.
Нема любові й нема віри більше з нами.
Не залишилося й маленької надії,
На жаль, розбилися ущент рожеві мрії.

П'ятдесят на порозі

П'ятдесят нині вже на порозі,
Їх зустріну на крилах пісень.
У задумі, і щасті, й тривозі
Розпочну ювілейний свій день.
Вранці сонцю всміхнусь, помолюся:
Дай міцного здоров'я мені!
До синів я своїх прихилюся
І радітиму з ними весні.
А душа моя юна не плаче
І у далі незвідані мчить.
Моє серце, нестримне й гаряче,
Чесно й гідно старається жить.
П'ятдесят! Це багато чи мало?
Не рахую я пройдених літ,
Щоб кохання іще не зів'яло,
Чарував білий яблуньки цвіт!

Березень 2011 р.

Казка для дорослих про Її щастя

Ще з дитинства Вона чула фразу: «Діти – це наші квіти!». Із Її пам'яті ще не стерлося: «Все найкраще – дітям». І Вона мріяла ростити, леліяти ці квіти, тому вивчилася на Садівницю, і це було найбільше Її щастя.

Вона роками старалася, щоб Її перша клумба стала чарівною оранжереєю-казкою, великою й світлою, щоб Її квіточкам не було тісно, холодно, некомфортно, а жилося вільно, безпечно й весело. Садівниця кожен день із радістю поспішала до своєї оранжереї й клопоталася, щоб Її маленьким квіточкам, яких уже виросло багато-багато, дати для росту все найкраще: частинку свого тепла, ясного сонечка, чистої водиці, блакитного неба, яскравих вражень, духовної та тілесної їжі, щоб їхній квітник був теплим, захищеним від бурі й грози, холоду й вітру, образ і непорозуміння.

Та Її випещену небайдужим серцем і душею клумбу доля чи недоля вирішила випробувати на міцність. Її дітище, Її життя, Її оранжерея, Її сад із колючими трояндочками, безтурботними ромашечками, голосистими дзвіночками, смішними пальмочками, серйозними майорами, прекрасними чорнобривцями, ніжними ліліями, блакитноокими барвінками, розхристаними айстрами та серйозними хризантемами стали перекотиполем. Із одного місця на інше в пошуках кращого майбутнього Садівниця із своїми Садівниками тягли терпляче непідйомний віз чиєсь байдужості та лицемірства, черствості та безпечності, інколи насмішок та зверхності.

Але Вона, Садівниця, мала стійку вдачу: не втрачала надії, що нарешті прийде час і вийдуть із Великих теплих будинків Великі люди, які допоможуть Їй захистити ці вразливі від негоди й надзвичайних ситуацій

Ніч новорічна

Нас ніч новорічна кружляє у вальсі,
І голос мій трохи тремтить.
Яке це блаженство – тебе кохати,
Хоч серденько ніжно щемить.
Надворі іскряться сріблясті сніжинки,
Морозко пощипує щічку.
Яке це блаженство – тебе кохати
В оцю новорічну нічку.
Як ждала я цього чудового свята,
Твоїх почуттів хуртовину!
Яке це блаженство – тебе кохати,
Мою дорогу половину.
Бажаний, хороший, рідний, коханий,
Ніжний, прекрасний і любий...
Яке це блаженство – тебе кохати!
Шепочуть тихенько губи.
У місячну ніч, новорічну, грайливу,
Найкращі збуваються мрії.
Яке це блаженство – тебе кохати,
Моя ти опора, надія.
Хай нашу любов заметіль не морозить,
Сильніш хай вона палає.
Яке це блаженство – тебе кохати,
Хай казка ця не зникає.
Зима білосніжна навіює вірші,
Ялиночки хвоя зелена.
Яке це блаженство – тебе кохати,
Адже ти любиш мене?
Цілунок твої я приймаю гарячі,
Від радості в небі літаю.
Яке це блаженство – тебе кохати!
Кохаю! Кохаю! Кохаю!

В День Ангела для тебе

Серця струна грає,
А душа співає,
Нота насолоди високо звучить.
Очі блиском сяють,
Ніби вимагають:
Повторити щастя, ще раз повторить.

Зустріч випадкова,
Радісна, святкова,
Хвилечка любові весело бринить.
Хочеться кричати,
Хочеться співати
І тебе одного, лиш тебе любить.

Вересень ступає,
Двері відчиняє,
Ангел твій до тебе знову прилетить.
Я тебе вітаю,
Я тобі бажаю:
Хай любов ніколи в серденьку не спить!

Якщо Бог єднає,
То не розлучає,
Він тобі підкаже, він тебе навчить.
Ти моє кохання,
Маю я бажання
Лиш тебе любити, лиш тебе любить!

12.09.2009 р.

цій квітоньки. Вони знайдуть і дадуть можливість
Садівниці вирощувати в новій оранжерей багатьох нових
квітів, і Вона переконається, кому ж у нас має бути все
найкраще. Вона буде щасливою!

* * *

Загадала бажання сьогодні...
Не боюся піти у безодню,
А боюся «непонятым быть»,
Просто так по течению плыть».

Не жахає мене порожнеча...
Підніматись над хмарами – втеча
Від самої себе, від обману,
Лицемірства, що точить рану,

Співчуття, що засмучує душу...
Чому ж досі я каючись мушу?
І чи прийде колись прозріння?
Що ж, потрібно набратись терпіння...

11.11.2011 р.

* * *

Те, що мало все ж статися, – сталося...
Й бідне серце твоє обірвалось.
Тужить, плаче, ридає, сумує,
Та вона вже тебе не почує,
Бо пішла за межу, в небуття.
Ах, яке ж бо коротке життя!
Вона там вже, де морок, пільма.
І зима... Мабуть, вічна зима...
На душі в тебе гірко, тривожно,
Бо змінити нічого не можна.

Матері до Дня Перемоги

Майнуло тепле літечко,
І осінь проліта.
У самотині-горечку
Пройшли важкі літа.
Пропали десь лебедики,
Загинули сини.
Страшне обличчя, матінко,
У клятої війни.

* * *

Серце моє плаче,
А душа мовчить.
Як же без довіри
Маю далі жить?

Болі я не чую,
Тільки крик німий,
Що в душі тамую,
Гонить в кут глухий.

09.11.2012 р.

* * *

Майбутнє вже в моїх руках...
Чи згадуєш мене хоч в снах?
Коротку незабутню мить...
Як швидко час мина, летить.
Загадку розгадать зумів,
А душу ти не зрозумів
Раниму, трепетну, вразливу...
Я горда! Я живу щасливо!

Весна 2009 р.

* * *

Кохання – це велике диво.
Я вірю: буду ще щаслива!
Чи чуєш ти, мій славний, любий,
Про що шепочуть мої губи,
Про що гадаю й сподіваюсь?
Люблю тебе, але не каюсь.
Летить до тебе моя мрія,
Мій біль, мій жаль, моя надія...

2007 р.

Плаче дощ осінній за вікном

Плаче дощ осінній за вікном.
У очах моїх і сум, і туга.
Чуєш? Огорни своїм теплом,
Дай зігрітися в обіймах друга.

Розжени хмаринки дощові,
Сонечком ласкаво усміхнися.
Дай відчути почуття нові,
В зоряную ніч мені наснися.

Жовтень 2009 р.

* * *

Поезія – нестримний політ думки в замріяний світ душевної гармонії почуттів та вчинків.

Тиша

Тиша. Я п'ю її келихом із-під вина.
Вірші. Блукаю у їх лабіринтах одна.
Зорі. У небі безкраїм ловлю їх у сон.
Щастя. «Тук-тук» двох гарячих сердець в унісон.

* * *

Я би своє щастячко та й запеленала,
Як малу дитиноньку, ніжно колихала.
Спи ти, любе щастячко, тихо засинай
І ніколи більше мене не минай.
В маленьку колисочку щастя заховаю.
Будь моїм назавжди, я тебе благаю.
На білій ромашечці нишком погадаю,
Де й коли я щастячко пострічаю.

* * *

Будь до мене, доленько, незрадлива.
Хочу, щоб гріхи мені ти простила.
Я добром і щедрістю ще віддячу,
Сумувать не буду я й не заплачу.

* * *

Самотньо листопад в душі блукає,
Шукає рими, та усе не ті.
Якщо любові не було й немає –
Не розчаровуйтеся усе-таки в житті...

2011 р.

* * *

Кличе додому вишня
Поглядом ніжно-сумним,
Юності спогад колишній
Лишиться в серці моїм.

2010 р.

* * *

Ми усе спішимо, спішимо,
А потрібно спинитись на мить.
І, що Богом усім нам дано,
Те не в силі ніхто зупинить.

2012 р.

Наснилося

Наснився мені ти сьогодні:
Летим ми у прірву-безодню
На крилах блаженства земного,
В обіймах кохання хмільного.

Горнуся до милого серця,
Вдивляюся в очі-озерця.
А душі в терпкому полоні
Купаються в морі бездоннім.

Береш мене ніжно на руки
В хвилини солодкої муки,
І губи шепочуть: кохаю!
...Про все я в цю мить забуваю.

Летим між землею і небом,
Мені більш нічого не треба,
З тобою б мені тільки бути,
Й кохання твого жар відчути.

Я іноді милуюся тобою...

Я іноді милуюся тобою...
Прості слова, а легко на душі,
Душа співа, і пишуться вірші.
Ти так сказав, а я запам'ятала,
Ти не чекав, а я чекала.

Я іноді милуюся тобою...
Калина досягає, я стою
І згадую знов усмішку твою.
Як і раніш, милуюся тобою...
На жаль, не мій ти, не зі мною...

* * *

А я мовчу, бо втратила надію
На розуміння, щастя і любов.
Невже тебе забути я зумію?
Невже звільнюся від твоїх оков?

2008 р.

Слово поета

Що таке слово, слово поета?
Хто передав мені муз естафету?
Слово поета різнокольорове
Вийти у світ на суд ваш готове.
Хоче на волю, вирватись хоче,
Будить раненько й посеред ночі.
Слово поета кличе до бою,
Воно не знає сну і спокою.
Все об'єднає творча палітра
І зафіксує вічності титри.

* * *

Якщо не маєш, що сказати, –
Не кажи.
Якщо немає туги в серці –
Не тужи.
Не плач, коли сльоза
Не проситься на волю.
В хвилини розпачу
Ти не кляни ту долю,
Що Бог послав...

* * *

В.М. Руденку

Учителю мій,
Вам низенько вклоняюсь
За істини шлях,
Що вказали мені,
За мудрі поради,
За щиру турботу.
Хай Бог посилає
Вам блага земні!
Я зичу Вам блага земні!

30.09.2009 р.

* * *

Маестро, піднімім у Новім році
Ми келихи іскристого вина.
Хай Муза Ваша довго не зникає,
Мелодія душі завжди луна.
Хай слава Вам не буде тягарем,
Цініть життя і творчості хвилини,
А пісня щира хай живе віки
На щастя, радість, долю України.

2007 р.

Пташка

Злякана я пташка,
Й музика сумна.
Розкажи, ромашко,
Чом я знов одна?

В височінь полину,
Оглянусь на мить,
Як пір'їнку скину,
Серце защемить.

Паморозь на скронях,
Думка ж рветься ввись,
Пташка я в долонях
В тебе, як колись.

У далекім краї,
В самотині днів,
Може, ти згадаєш
Мене хоч у сні?

30.10.2011 р.

Лелека

Полетів лелека – осінь на порозі.
Загубив кохану у важкій дорозі.
Сумує лелека у чужому краю:
- Де ти, моя люба? Тебе виглядаю.

Мабуть, ти хотіла бути тут зі мною,
Я сумую тяжко, мила, за тобою.
Як добре жилося в рідній Україні.
Невже згину сам я на гіркій чужині?

Чому доля злая та нас розлучила?
Чому в лелеченьки та згорнуті крила?
Дай же, Боже, сили лелеці злетіти
І свою кохану в Україні стріти.

2008 р.

Жінці-матері

Вона – Лілея, трепетна, чарівна.
Вона – прекрасна Мавка лісова.
Вона – Русалка горда, і Царівна,
І Королева, що творить дива.

Нескорена красуня Роксолана
Чи Жанна Д'Арк, що сміло йде у бій...
І разом з тим – кохана, незрівнянна,
Бо стільки ніжності я бачу в ній.

А разом з тим вона – дружина, мати,
Вона – дочка, бабуся водночас.
Для нас зуміє труднощі здолати
І серденько своє віддати за нас.

Моїм синочкам

Славні мої діти!
Як вам не радіти?
Щоб жили ви в щасті,
Хай минуть напасті!

Щоб біди не знали,
Матір шанували.
Дай же, Боже, сили,
Щоб я вас зростила.

Хай вас люблять люди,
Хай здоров'я буде!
Сини мої милі,
Орли сизокрилі,

Летіть в світ широкий.
...А я одинока...
Стою при дорозі
В сумі і тривозі.

Погадай, ромашко,
Чого доля тяжка?

03.06.1993 р.

Хмуриться небо

Хмуриться небо, хмуриться.
Душа одинока журиється.
Рік за роком минає, пливе.
Де ж та доля блукає, живе?

Захистиш мене від образ,
І я стану щасливою враз.
Розженеш хмарки дощові,
Почуття запалиш нові.

* * *

Хоч туман посріблив
Ваші скроні,
Та ще серце палає вогнем.
Не тримайте коня на припоні,
Як на танго Весна позове.

Хоч пройшли Ви доріг
Вже чимало,
Та любові живе джерело.
І хоч як би в житті не складалось,
Ви несіть людям щастя й добро!

2010 р.

* * *

Мовчить душа, заціпеніла,
Немає більше слів.
Лиш тінь твоя мене будила
Серед тривожних снів.

Нічна примара шепотіла:
- Я тут, іди сюди!
Та в снах бентежних я губила
Твої зникаючі сліди.

2010 р.

І дощ змиває всі сліди

І дощ змиває всі сліди –
Кохання нашого дарунок.
Пригадую твій поцілунок,
Прошу: «Не йди! Не йди! Не йди...»

І дням минулим вороття
Не буде більше, добре знаю.
Невже і досі ще чекаю?
...Прошу: «Не йди! Не йди, життя...»

Осінь 2011 р.

Сину Вані

- Ма-ма-ма! – синочок промовляє
І до мами ручки простягає.
Оченята радо поглядають
Та матусеньку свою вітають.

І співа тихенько сину мати:
- Люлі, люлі, любий, пора спати.
Довгождане карооке диво,
Хай життя твоє буде щасливим!

1988 р.

Спогад про школу. 20 років по тому

Друзям-однокласникам

Тихо-тихо. В цей час
Спить замріяний луг.
І верба похилилась додолу.
Як же хочеться знову
Ступить у той круг –
Повернутись у рідную школу.

Знов побачить дівчат,
Попід ручки пройтись,
Всі тепер вже дорослими
стали.

І зустрітись з хлопцями
Не як колись,
Як вони в нас книжки
забирали.

Й дорогих вчителів
Раді бачить ми тут,
Їм здоров'я і ласки від Бога.
Хай ще довгі роки
Їх у школу ведуть
Ці протоптані нами дороги.

Бо завжди у житті
Будем згадувать ми
Перших вірних порадників
наших,

Що вели нас до знань,
В невідомі світи.
Ми ж ставали мудріші і
старші.

Двадцять років пройшло,
Промайнуло, як мить.
Не впізнати вже Колі,
Наташі...

І у мене чомусь
Серце тихо щемить,
Коли бачу обличчя я ваші.

У роботі всі дні,
На руках мозолі,
Та в очах ще колишня
усмішка –

Молода, запальна –
Сивина ж на чолі,
От і сумно сьогодні вже
трішки.

Підростають сини,
Лету днів не спинить,
Та не буде самотньою школа.
І я думаю щиро,
Що стежку сюди
Ми уже не забудем ніколи.

Його душі вогонь

Його душі вогонь
Зігрів мене
В холодний вечір,
Розвіяв смуток
Бабиного літа
Листом осіннім.
Приніс у пригорщах
Дощу краплини,
Як сльози-роси.
І освітив мої вуста
Солодким трунком
Поезії високої,
Любові неповторної,
Єдиної, де двоє
Всесвіт обіймають
І мріють, щоб вогонь душі
Не згас ніколи
У серцях гарячих.

2010 р.

Знову якось в ніч мені наснилось

Знову якось в ніч мені наснилось,
Що з тобою, любий, ми зустрілись,
Що душа від щастя розцвітала,
Серденько коханням огортала.

І летіла я у високості
До тебе журавликом у гості.
І чарівна осінь нас вітала,
А любов у парі нас кружляла.

Осінь 2009 р.

* * *

Я скупаюсь у твоїй любові,
Нам моргають зорі вечорові.
А та нічка, нічка горобина,
Поєднати нам серця повинна.
Вірю я у зустріч довгождану,
Зацілуєш ти мене, кохану.

Осінь 2009 р.

Налетіла
рантрово
гроза

Зимняя мелодия

Осень наступила, листья пожелтели,
А на смену скоро прилетят метели.
Белая пороша в танце закружится,
Дед Мороз на санях в гости к нам примчится.

Занесут сугробом домики метели,
Зимушка наряд свой праздничный оденет.
Будет на дорожке золотиться иней,
Засверкает снег в нем серебристо-синий.

И в руке тают белые снежинки –
Тонкие такие, легкие пушинки.
Все умолкнут птицы, все уснут цветочки.
Коротки, конечно, зимние денечки.

Зима 1990 р.

---

* * *

Ти вже для мене як сонце,
Що заглянуло в віконце,
Місяць в нічному убранні,
Зірочка ясна і рання.

Тіло моє ти лелієш,
Душу теплом мою грієш,
Ніжиш мене і голубиш.
Може, мене ти полюбиш?

Може, я стану твоєю
Вранішньою зорею?
Місяцем, сонцем на небі?
Більше нічого не треба.

Осінь 2008 р.

* * *

Завмираю від подиху твого, що пахне весною.
Тріпочу на вітрі крильцями, блукаю в безодні хаотичних
думок. Це ти спонукаєш мене летіти до блаженства й
спокуси через мрії і сподівання.

Я не обертаюся назад, де твоя тінь лоскоче моє
волосся, а пронизливо дивлюсь у далечінь, ніби хочу
спіймати ту мить, що дає насолоду й спокій моїй душі. А
ти віддаляєшся все далі й далі. І я не в силі тебе
наздогнати.

Зупинися, мить!

Листопад 2011 р.

* * *

Я провокую тебе на необдумані вчинки, бо
відчуваю, що ти цього хочеш...

* * *

Я ловлю тоненькі павутинки бабиного літа,
усміхаючись загадково ще теплим промінчикам осіннього
сонця, яке зігриває мою душу й нові почуття, що вирують
в самотньому серці.

Я ловлю терпкими вустами краплини дощу, які
змивають з мого обличчя похмурий настрій,
незадоволеність життям та сум у глибині мого ества.

Я ловлю твій допитливий погляд, який будить у
мені жар кохання, пристрасть і вогонь і, переплітаючи дві
долі, проникає наскрізь стрілами Купідона в моє тіло, що
знамагає від приємного чекання чогось незвіданого,
бажаного й захоплюючого...

Тумани сріблом землю огорнули

Тумани сріблом землю огорнули,
І паморозь укутала садки,
Поля в задумі до весни поснули,
Не чути плескоти Горинь-ріки.

Каштани, клени, граби потомились,
Іх листячко тепер не шелестить,
Дерева-тіні в парку зажурились,
Лиш вітер грізно між гіллям шумить.

А хмари сунуть темною ордою,
Дощі холодні терпкі сльози ллють...
Й не має моє серденько спокою:
Літа на зиму скоро повернуть.

Холодная осень

Замерзают осенние лужи
В ожидании зимней стужи.
Чернеют асфальтом улицы,
Деревья усталые хмурятся.

Опавшие листья шуршат,
Бездумно за ветром летят.
Тускло горят фонари,
В тумане не видно зари.

Холодно, зябко, уныло...
Лучше бы солнце светило
И подняло настроенье
Для счастья и вдохновения.

Знов у гості мене ти запросиш

Знов у гості мене ти запросиш,
На руках ніжно-любо поносиш,
Зацілуєш п'яним поцілунком,
Буде зустріч для нас подарунком.

Погляд радісно щастям засяє,
Хай ця осінь повік не зникає.
А кохання палає, іскриться,
Душу гріє обом таємниця.

У обіймах терпких я зігріюсь,
І сльозою-росинкою вмюсь.
Помилуюся я цвіт-травою,
І багряною, і золотою.

Осінь 2009 р.

Ты – мой кумир

Ты – мой кумир,
Ты – рыцарь мой
В ночных загадочных виденьях.
Твои глаза – в окошке свет,
Прочь изгоняющий затменье.

Ты – тот огонь,
Что сердце жжет,
Душа открыта нараспашку.
Твои глаза – в окошке свет –
Мир превращают словно в сказку.

Ты – мой волшебник,
Лекарь мой,
Поэт, что дарит вдохновенье.
Твои глаза – в окошке свет,
Надежды сладкой озаренье.

06.06.2010 р.

Гроза

Налетіла раптово гроза,
Не одна вже на шибці сльоза.
Між собою шепочуться клени,
І колишеться листя зелене.

Налякала усіх блискавиця,
Гуркотить знов громів колісниця.
Краплі колються, ніби багнети,
І вистукують рими-сонети.

* * *

Літній дощ купає
Квіти і дерева,
І я теж купаюсь
У п'янкій росі.
В піднебесі синім
Сонечка проміння.
Як не дивуватись
Отакій красі?

2010 р.

Золото кленове

Золото кленове стелиться під ноги.
Тішуся красою, парком ідучи.
Десь уже далеко сумніви й тривоги,
А у піднебессі – журавлів ключі.

Кличе урочисто грабова алея,
По осіннім парку заклика пройтись.
І в своїй уяві я – маленька фея,
Над буденним світом хочу вознестись.

Я розкину крила на високій кручі,
Мріючи із нею в небо полетить
Й зберегти навіки в серці рідний Тучин,
Без краси якого я не можу жить.

Листя золотаве вітерець розносить,
І багрянцем вкрита вже уся земля,
Покружляти в танці й мене ніжно просить.
...Та чарівна осінь мене окриля.

Це слово «Люблю!»

Люблю – найкраще в світі слово!
Люблю – відоме всім, не нове.
Люблю – тривожне і прекрасне,
Як світле небо, сонце ясне.
Люблю – безмежне і без краю...
Я слова кращого не знаю!

Літо 1982 р.

* * *

Я п'ю цю тишу спраглими вустами
З надією на зустріч, як не дивно,
А осінь жовтокоса поміж нами
Вже створює мелодію чарівну.

Я п'ю вино пелюсток вересових
Із вірою на зустріч довгождану,
Що потону в обіймах загадкових,
Що зацілуєш ти мене, кохану...

16.10.2012 р.

* * *

Ти поза зоною моєї любові
І ласки у вічному чеканні,
А я поза зоною твоєї досяжності
І твого розуміння.
Бо високо я літаю у хмарах,
А ти дивишся вниз під ноги.
Я так хочу спіймать жар-птицю,
А ти цього не розумієш.
Я пишу тобі мелодію свого серця,
А ти, певно, насміхаєшся з мене.
Ми такі різні і далекі-далекі...
Але мене тягне до тебе магнітом...

Травень 2010 р.

* * *

Грайливий вітер
Ніжно розмовляє
З піонами у нашому саду,
Нектаром сонця
Душу наповняє
І відвертає лихо і біду.
Окрилені увагою такою,
Прекрасні квіти
Струнами бринять
І піснею сердечною, дзвінкою
Зажурене серденько веселять.

2011 р.

Едельвейсів квіти ніжні

Едельвейсів квіти ніжні
Знов наснилися мені,
Їх голівки білосніжні
Танцювали уві сні.
Дивовижна, незбагненна
Танцю квітів таїна.
Наче мрія сокровенна,
У душі бринить весна.

Вечір

Закутався вечір
В багрянець осінній,
Накинув на плечі
Дарунок безцінний.

І місяць мрійливо
Підморгує ночі,
А вечір звабливо
Їй теж щось шепоче.

Бо осені струни
Із вечором в парі
Сонати відлуння
Несуть аж за хмари.

2011 р.

* * *

Плачуть знову дерева у парку,
Огорнули тумани село.
Підглядає вже осінь у шпарку,
Як тремтить журавлине крило.

---

* * *

За мотивами поезії Каті Ікс

«Ми з тобою – дві комети, –
Так сказав ти жартома. –
Я за тебе ладен вмерти».
Так чому ж я знов сама?

* * *

Мы еще не спели нашу песню.
Думаю, когда-нибудь споем.
Было хорошо вчера нам вместе
Белый танец танцевать вдвоем.
В сердце сладко музыка звенела,
От любви кружилась голова,
И я так тебе тогда хотела
Прошептать волшебные слова...

Осінь 2009 р.

Вот и настал наш час прощанья

Вот и настал наш час прощанья.
Скажу тебе я: «До свиданья!»
Не «До свиданья!», а «Прощай!»
Хорошим словом вспоминай
Хоть иногда...
Меня прости.
Счастливого тебе пути!

Липень 1979 р.

* * *

Я йду в темну ніч, а холодний, різкий вітер боляче
шмагає в обличчя, та мою душу зігріває думка про нашу
зустріч з тобою...

16.10.2011 р.

* * *

«Я, поверь, не хочу причинити тебе боль...»
Ну, и пусть, ну, и ладно. Ладно.
Я могла бы тебе подарить любовь,
Но ты мне намекнул: «Не надо».

Ну, а если когда затоскуешь вночи –
Я скачусь к тебе с неба звездой.
Тогда вместе отыщем от рая ключи,
От тебя я восторга не скрою.

Буду плыть по теченью и против него
В созерцании лунного света.
Что же в жизни важнее? Важнее всего?
Нет ответа. Не будет ответа...

17.10.2011 р.

Травневі каштани

Травневі каштани свічки запалили,
Як сніг первозданний, летить білий цвіт,
Бере мої мрії з собою на крила...
Який же прекрасний навколишній світ!

Як хвилі на морі, танцюють пелюстки,
Листочки грайливо про щось шепотять.
Вслухаєшся нишком, і радості згусток
Наповнює душу, і мрії летять.

Між свічок і листя вже бджілки танцюють,
Веде в хороводі їх радісно джміль.
Весняна природа п'янить і чарує.
Й мене огортає коханнячка хміль.

Прийде весна

Сніг лапятий хатки замітає,
Вітер грізно у вітті гуде,
Та хурделиця вже не лякає,
Бо весна незабаром прийде.

Задзвенять галасливі струмочки,
Сонце землю зігріє кругом,
І поезій весняних рядочки
Огортатимуть ніжним теплом.

І замерзлі думки враз розтануть
Від таємних, сполоханих мрій.
Первоцвіти в душі не зів'януть
В час любові, і віри, й надій.

Вальс

Я так хочу струну розірвати,
Та не смію про це сказати.
Я не проти у небо з тобою –
Милуватись його красою.

І цей вальс, загадковий, чарівний,
Нам напише мелодію дивну –
Ніжну музику ночі й кохання,
А розбудить нас зіронька рання.

Буду грітись в твоїх знов долонях,
Шепотіти «Я хочу...» спросоння.
Та це тільки моя таємниця,
Що, можливо, мені наснитися.

13.10.2011 р.

* * *

Наснився ти мені раптово
Лише на хвильку полохливу.
Цей сон був гарний і чудовий,
Як різнокольорове диво.

15.10.2011 р.

Осінній етюд

Володимиру С.

Моя незахищена, мрійлива, наївна душа шукає прихистку у твоїй теплій долоні, а подих загадкової осені крізь пелену туману навіює мені якісь спогади з минулого й сум. Жовто-зелене листя падає нам під ноги, встеляючи стежку, якою ми йдемо у світ гармонії, музики й краси.

Ми вслухаємося у звуки неповторної мелодії, яку тільки нам складає осінній вітер на пару з бабиним літом, димом незагашеного багаття чужих почуттів і зіркою, що падає з неба. Я загадую бажання, щоб ця ідилія раптово не зникла, не розчинилася в буднях, лишилася гарною згадкою в серці серед непорозуміння й нещирості, зарозумілості й образ.

Так буває, бо ми цього захотіли на хвилі кимось запланованої, непередбачуваної зустрічі, яка яскравим метеликом промайнула так швидко, що я не змогла нічого зрозуміти.

І ми далі крокуємо незвіданими стежками рука в руці, вдихаючи аромат цієї прекрасної пори – золотої осені, проводжаючи одне одного ласкавим поглядом, відчуваючи такий ніжний щем, що хочеться плакати. Але я тримаюся, тому що так треба.

12.10.2011 р.

Мінлива осінь

Клена листочки шепчуть щось тихо.
Осінь чарівна – для серця втіха.
Осінь багряна нишком крокує,
Ніжно красою око милує.

В небі високім вирію ключик
Настрій душі моєї озвучить.
Ділиться осінь бабиним літом
І неповторним лагідним цвітом.

Ще нас потішить щедрим врожаєм,
Золотом лісу, полем безкраїм.
Пригорщі ягід знов подарує,
Листям багряним нам затанцює.

Та не завжди все ж осінь привітна,
І не завжди усмішкою квітне.
Часто вмиває землю дощами,
Ніби сумує, плаче із нами.

2008 р.

Небо брови вже знову нахмурило

Небо брови вже знову нахмурило,
Сонце зрідка на мить вигляда,
Землю вкрили холодні тумани,
У калюжах замерзла вода.

Дощ так хоче прорватись на волю,
Що нічим його не зупинить.
І від грізного подиху вітру
Аж гілки починають тремтіть.

Плачуть знову дерева у парку,
Пізня осінь гуляє селом,
Відлетіли ключі журавлині,
І картина сумна за вікном.

---

* * *

Вони думають, що ти –
Біла ворона.
Вони кажуть, що ти
З іншої планети.
Вони роблять те, що всі.
А ти йди вперед,
Читай Карнегі і «Факты»,
Пиши вірші і шукай
Свій шлях,
Але не замикайся в собі,
Відкрий своє серце,
Щоб не було пізно...
Кому? На це складне питання
Відповідь можеш дати тільки ТИ...

01.09.2012 р.

***

Між чужих галактик
І світів
Я тебе негадано
Зустрів.
Ти – моя завітчана
Весна,
Вип'ю я любов твою
До дна.

***

Не отпускай меня, случайный спутник,
А подними повыше облаков.
Ты удивил меня своею сутью.
Ну, как же не писать тебе стихов?

Ты унеси меня в страну забвенья
На крыльях нерастроченной любви.
Твоих лучистых глаз прикосновенья
Внезапно прилетели в сны мои.

Все не случайно, мой случайный
спутник...

01.09.2012 р.

Я скучаюсь
у твоїй
любові

Милому

Моє любе сонечко,
Заглянь у віконечко.
Я тебе чекаю,
Від суму страждаю.

Серце одиноке,
Кохання глибоке,
Туга через край.
За ким? Відгадай!

Чи ти мене любиш?
Чи ще приголубиш?
Сон це був чи чудо?
Чи таке ще буде?

Я про тебе мрію,
Ти – моя надія!
Ти – моє кохання,
Перше і останнє.

Подумай гарненько,
Хто твоє серденько.
Марні сподівання...
... І роки чекання...

1983 р.

Ти – незвіданий острів

Ти – незвіданий острів в осіннім тумані,
Із захопленням я в твої очі дивлюсь,
А вони – як ті зорі в вечірнім смерканні...
За здоров'я й за долю твою помолюсь.

Ти – магніт, що притягує зранену душу,
Ти – бальзам, що лікує мої почуття.
Я твій спокій ніколи й ніяк не порушу,
Бо дороги в нас різні і різне життя.

Ти – філософ і лірик, і юність гаряча
В твоїм серці кипить, хто би що не казав,
А слова ті пусті вже нічого не значать,
Лиш би душу свою ти за гріш не продав.

04.09.2012 р.

Квітка пристрасті

Квітка пристрасті жагуча
Полонила моє серце.
Тільки ти на тій планеті,
Де ці квіти не ростуть.
Ти живеш у своїм світі,
Де любові нема місця,
Де скувала крига душу
Й вітер боляче шмагас.
Та весна перемагає,
Дає скрипку мені в руки,
Щоб мелодією тою
Твою кригу розтопила
Квітка пристрасті жагуча...

2010 р.

---

* * *

Я вечір тримаю в долонях
Й, схвильована, слухаю тишу.
Твій погляд чарівний, бездонний
Ловлю у тенета віршів.

Та мить, що злетіла у небо, –
Кохання це нашого зрада.
Шукаю, бо є в цім потреба,
Своєму серцю розраду...

Вже місячна ніч полонила,
Думками у вічність тікаю.
Байдужість твоя не спинила,
Бо й досі тебе чекаю...

Листопад 2010 р.

Зоряна ніч

Місячне сяйво літньої зоряної ночі огортало їх захисним покривалом від лукавих поглядів зустрічних поодиноких перехожих. Вони йшли, узявшись за руки, у цю зоряну ніч, притулившись одне до одного, лиш чути було биття їхніх сердець. Так було і в тисячі інших пар, і ще до них, колись і тепер, але їхня несподівана й неочікувана зустріч була особливою, бо вона була тільки їхньою.

Мабуть, це зрозуміли не тільки вони, а й тополі при дорозі, що тихенько шелестіли листям. Їм весело підморгували фари машин, що минали їх на шаленій швидкості. Їх лоскотав ще теплий вітерець, хоча легкий серпневий туман над рікою вже сповіщав, що скоро повіє холодом.

Їй так було добре, любо з ним іти в ніч, що не хотілося думати ні про минуле, ні про майбутнє, а тільки насолоджуватися неповторними хвилинами щастя.

Він дивився їй в очі ласкаво й ніжно, певно, хотів знати, що там у їх глибині, у її душі, у її думках. А їй не треба було нічого думати, говорити, бо їй було добре з ним мовчати.

Тихо плюскотіла Горинь, а прибережні верби заховали їх у своїх розпущених косах від далеких зірок, що підглядали за ними. Задоволена усмішка блукала в кутиках її губ від ніжних поцілунків, лагідних дотиків його сильних, упевнених міцних рук, на які вона хотіла б опертися.

Зоряна ніч заколисувала їх хмільними чарами, зваблювала й манила, нашіптувала слова любові й кликала у невідоме. І вони вже не йшли, а летіли на крилах кохання в цю зоряну ніч...

Серпень 2010 р.

Не грусти, мой друг, не грусти

Не грусти, мой друг, не грусти,
Что со мной тебе трудно в пути,
Что любовью моей обделен.
Пусть приснится тебе сладкий сон,
Что люблю тебя, что люблю,
Свое сердце тебе отдаю,
Что единственной буду всегда,
Несмотря на преграды, года.
Пусть ласкает волны прибой,
Ты побудь хоть во сне со мной.
Подари одну ночь, подари,
Пусть я буду твоей до зари.
Пусть я буду твоей до утра,
Пусть я буду твоей до утра.
Но прости меня, но прости,
Что со мной тебе трудно в пути.

Ми купались в росі із тобою

Ми купались в росі із тобою,
А розплетені коси вербові
Милувалися диво-красою
В хороводі п'янкої любові.
Та любов нас нестримно несла
У шалені незвідані далі,
Ніби крила могутні дала,
Щоб втекти від розлуки й печалі.
І ранковий туман оповив
Береги й тихі води Горині,
А ти ніжно мені шепотів:
- Ми з тобою, кохана, єдині...
- О любове, любове моя,
Довгождана ти і загадкова!
Вже зійшла світанкова зоря...
А коли ми зустрінемося знову?

Серпень 2010 р.

Чарівна мить

Жадана мить,
Очей блакить,
Милуюся тобою.
Любов не спить,
До тебе мчить
З журбою.

Душа спішить,
Вона летить
На зустріч із тобою.
Чарівна мить
Серця п'янить
Красою.

Життя навчить,
Як треба жить
В розлуці із тобою.
Струна бринить,
Сльоза блищить
Росою.

Ти – моя Муза

Від сьогодні ти – моя Муза!
Між рядочків цих сокровень
Відшукаєш ти струни серця
Для майбутніх моїх пісень.

Як заграє смичок по струнах
І відлунням озветься весна,
Та мелодія, в пригорщах суму,
Не замінить любов сповна.

І струмочок срібного сміху
Розжене хай мою печаль,
Хай відкриє душу Поета,
Що захована під вуаль.

Не лишай мене, щира Музо,
Пригорни краще сильним крилом.
Дай помріять про нездійсненне,
Дай потішить душу теплом.

06.06.2010

Я дивилась на зорі

Я дивилась на зорі:
Одна зірка упала.
Загадала бажання.
Чи здійсниться? Не знала.

Я дивилась на море,
Загадала бажання:
Повернися до мене,
Моє вірне кохання.

Я дивилась на небо
І у Бога просила:
Дай любові хоч трішки,
Знов хай виростуть крила.

Я спустилась на землю:
Не здійсниться бажання,
Бо зів'яла в розлуці
Наша квітка кохання.